

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX ● № 128 (2544).

ЧЕТВЕР, 26 ЖОВТНЯ 1978 року. ● Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

ВІТАЄМО!

Указом Президії Верховної Ради Української РСР за досягнуті успіхи в роботі по комуністичному вихованню молоді і в зв'язку з 60-річчям ВЛКСМ первинну комсомольську організацію кіровоградського заводу сільськогосподарських машин «Червона зірка» нагороджено Грамотою Президії Верховної Ради Української РСР.

Щиро вітаємо червонозорівську комсомолію з високою нагородою, бажаємо нових звершень у праці, навчанні, комсомольських ділах!

ДОРОГОЮ ДОБЛЕСТІ, ДОРОГОЮ СЛАВИ

УРОЧИСТЕ ЗАСІДАННЯ ЦК ЛКСМУ УКРАЇНИ, КИЇВСЬКИХ МІСЬКОМУ І ОБКОМУ КОМСОМОЛУ, ПРИСВЯЧЕНЕ 60-РІЧЧЮ ВЛКСМ

Вчора, 25 жовтня, в столиці республіки відбулось урочисте засідання ЦК ЛКСМУ, Київських міськомів і обкомів комсомолу, присвячене 60-річчю ВЛКСМ.

Щедрими вогнями залило святкове прикрашений зал Палацу культури «Україна». Разом з молодими гвардійцями п'ятірічки, що принесли сюди гаряче дихання заводських цехів і колгоспних ланів, ветерани партії і комсомолу, чималим мужністю і героїзмом завоювавши щасливий сьогоднішній день, передовики і новатори виробництва, наставники молоді. Звучать пісні про партію, Батьківщину, комсомол, непорушну дружбу і братерство народів СРСР, революційні марші, мелодії, що пройшли фронтовими дорогами, народилися на ристованні новобудов післявоєнних п'ятірічок.

16 година. Під оплески присутніх місця в президії займають товариші В. В. Щербинський, М. М. Борисенко, О. П. Ботани, О. Ф. Ватченко, Г. І. Ващенко, П. Я. Погребняк, І. З. Соколов, В. О. Сологуб, О. А. Титаренко, В. В. Федорчук, І. О. Герасимов, В. Ю. Маланчук, Я. П. Погребняк. Разом з ними члени бюро ЦК ЛКСМУ, перші секретарі обкомів ЛКСМУ, знатні люди республіки, представники партійних, радянських і громадських організацій.

Урочисте засідання відкрив перший секретар ЦК ЛКСМУ А. І. Корнієнко.

Звучать Державні Гімни СРСР і Української РСР.

Під склепінням залу гримить марш, вносяться прапор республіканської орденів Леніна, Жовтневої Революції і Червоного Прапора комсомольської організації, пам'ятний Червоний прапор ЦК Компартії України, пам'ятний Червоний прапор ЦК ВЛКСМ, прапори Київської ордену Червоного Прапора міської і Київської обласної комсомольських організацій.

Бурхливою, тривалою овацією відповів зал на пропозицію робітників очисного виробництва шахтоуправління імені В. І. Леніна виробничого об'єднання «Воршиловградвугілля», члена бюро ЦК ЛКСМУ Юрія Волкова обрати почесну президію засідання у складі Політбюро ЦК КПРС на чолі з Генеральним секретарем

ЦК КПРС, Головою Президії Верховної Ради СРСР товаришем Л. І. Брежнєвим. На знак глибокої любові і поваги до засновника Комуністичної партії і Радянської держави перший секретар ЦК ЛКСМУ пропонує покласти квіти до пам'ятника В. І. Леніну і монумента на честь Великої Жовтневої соціалістичної революції. Це почесне право надається представникам різних поколінь, які під мелодію «Ленін завжди живий» залишають зал з корзинами квітів.

Тепло зустрінутий присутніми, на урочистому засіданні виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України товариш В. В. Щербинський.

— Велику, важливу історичну дату відзначає наша країна, — говорить товариш В. В. Щербинський. — Надійному помічнику і бойовому резерву Комуністичної партії — Всесоюзній Ленінській Комуністичній Спілці Молоді мине шістьдесят років. Дозвольте від імені Центрального Комітету Компартії України гаряче, сердечне поздоровити вас, комсомольці усіх поколінь, з цим чудовим ювілеєм!

Наша країна, наш народ пройшли нелегкий, але героїчний шлях. Від перших жорстоких боїв з ворогами Радянської влади до надихаючої Програми миру, яка висунута нашою партією і послідовно проводиться в життя її пенінським Центральним Комітетом. Від плану ГОЕЛРО — до грандіозних планів нищівної, десятиї п'ятірічки. Від вікової відсталості і злиднів — до вершин науки і культури, есесвітньо-історичних досягнень суспільства розвинутого соціалізму, закріплених у новій Конституції СРСР.

І завжди пліч-о-пліч з комуністами, під їх керівництвом, в авангарді всієї молоді йшли комсомольці.

Завжди з едичністю ми згадуємо тих, хто з першого з'їзду комсомолу йшов на громадянську війну, хто разом з партією кував індустріальну могутність Батьківщини, хто в умовах найгострішої класової боротьби створював новий уклад селянського життя. Популярний патріотизм, беззавітна любов до Батьківщини, мужність і героїзм ком-

сомольців з особливою силою виявилися в роки суворих випробувань Великої Вітчизняної війни.

У роки післявоєнного відродження і в наші дні комсомол завжди там, де важче, де розв'язуються найвідповідальніші завдання комуністичного будівництва. Як Дніпрогес і Магнітка, Комсомольськ-на-Амурі і Харківський тракторний, незабутні сторінки в легендарному літописі комсомолу стали відбудова індустріальних велетнів Придніпров'я, спорудження нових шахт Донбасу, будівництво найбільших електростанцій, освоєння цілих земель.

Майже 150 мільйонів радянських людей пройшли в Спілці молодих ленинців чудову школу політичного варту. І тепер, у свято шістдесятиріччя, з хвилюванням і едичністю комсомольці всіх поколінь говорять: «Слава тобі, наш рідний Ленінський комсомол!».

«Ми, комуністи, пишаємося нашою молоддю, — відзначає Леонід Ілліч Брежнєв. — Молодь іде в ряди комсомолу, щоб виявити свою любов і відданість ленінській Комуністичній партії, віддати себе служінню її ідеалам, побудові комунізму.

Радянська молодь іде тим шляхом, який накреслив їй великий Ленін».

Сьогоднішній комсомол країни — це 38 мільйонів юнаків і дівчат.

Бойовим загonom ВЛКСМ є шестимільйонна Ленінська Комуністична Спілка Молоді України, яка в червоні наступного року відзначить своє 60-річчя. На прізвирі комсомолу республіки, як символу його ратної і трудової доблесті, сяють високі нагороди — ордени Леніна, Жовтневої Революції і Червоного Прапора.

Комсомольці, юнаки і дівчата Радянської України відно зустрічають ювілей. Успішно виконано і високі соціалістичні зобов'язання, взяті на честь першої річниці нової Конституції СРСР і 60-річчя ВЛКСМ.

Відзначаючи великий зклад комсомольців усієї молоді республіки в здійсненні рішень XXV з'їзду партії, Президія Верховної Ради Української РСР нагородила Почесними грамотами 9 міських і районних

комсомольських організацій. Восьми кращим підприємствам, установам і навчальним закладам присвоєно ім'я Ленінського комсомолу.

Велику групу молодих робітників, колгоспників, спеціалістів, учених, працівників культури і мистецтва відзначено Почесними грамотами і Грамотами Президії Верховної Ради УРСР, почесними званнями.

Висока трудова активність, постійно зростаюча творча ініціатива молоді з великою переконливістю підтверджують велику силу ленінського передбачення: «Тільки в праці разом з робітниками і селянами можна стати справжніми комуністами». Промова Володимира Ілліча Леніна на третьому з'їзді комсомолу завжди була і залишається вірним компасом у роботі комсомолу в нових, сучасних умовах, коли незмірно зросли завдання і масштаби комуністичного будівництва.

Усіх комуністів, весь наш народ радує те, що комсомол, молодь як свою рідну, кровну справу сприйняли едично до підвищення ефективності виробництва і якості всієї роботи, прискоренню науково-технічного прогресу, піднесенню Нечорнозем'я, дальшому освоєнню Сибіру і Далекого Сходу. А який простір для ініціативи, творчості молоді, особлиго сільської, відкриють рішення липневих Пленуму ЦК КПРС. Усе це справді грандіозні, захоплюючі діла.

Особливо хотілося б сказати про участь комсомольців республіки в такій важливій справі, як дальший розвиток вугільної промисловості. Як відомо, за ударну роботу по швидкісному будівництву нових шахт Донбасу комсомол України у 1958 році був нагороджений орденом Леніна. І кожному, як не вем, товариші комсомольці, продовжуючи славні традиції, виступити з новою, масштабною ініціативою, гідною подвигу тих, хто в рекордні строки збудував 37 вугільних шахт.

Гідно продовжувати комсомольські традиції сьогодні — це значить ділами і насаперед ділами підтверджувати свою відданість комуністичним ідеалам.

Гідно продовжувати комсомольські традиції сьогодні — це значить наполегливо виховувати юнаків і дівчат у дусі марксизму-ленінізму, радянського патріотизму і пролетарського інтернаціоналізму, готовності в будь-який момент стати на захист соціалістичної Вітчизни.

Гідно продовжувати комсомольські традиції сьогодні — це значить у думках і ділах, всім своїм єством прагнути бути кращими і чистішими, з честю випереджувати високе звання громадянина Країни Рад.

— І немає сумніву в тому, — сказав на закінчення товариш В. В. Щербинський, — що комсомольці, вся молодь Радянської України будуть завжди вірні цим славним традиціям. Нових вам успіхів, здоров'я і щастя, дорогі друзі!

Дружними оплесками підтримують присутні слова першого секретаря ЦК ЛКСМУ А. І. Корнієнка про те, що на привітання і добрі побажання, висловлені від імені комуністів республіки членом Політбюро ЦК КПРС, першим секретарем ЦК Компартії України товаришем В. В. Щербинським, на високій і почесній нагороді, яких багато комсомольських організацій удостоєно напередодні 60-річчя ювілею ВЛКСМ, на висунуті завдання юнаки і дівчата відповідатимуть новими патріотичними починаннями, новими досягненнями у навчанні і праці на благо любовної Вітчизни, ще з більшою енергією і цілеспрямованістю братимуть участь у боротьбі за здійснення історичних накреслень XXV з'їзду КПРС.

Від імені славної комсомольської гвардії, революційно мобілізованої і призначеної, яка штурмувала Зимовий, організувала перші комсомольські осередки, представляла молодь України на III з'їзді РКСМ, виступав колишній перший секретар ЦК КСМ України, секретар ЦК РКСМ у 1922—1924 роках, делегат III—VI з'їздів РКСМ, професор Академії суспільних наук при ЦК КПРС В. Ф. Васютін. Про щастя продовжувати славні діла дідав і батьків говорить учень Київського міського профтехучилища № 22, який одержав ком-

сомольський квиток напередодні 60-річчя ВЛКСМ, Олександр Цвігун.

Від імені стахановців, зачинателів руху п'ятисотенниць, учасників будівництва Харківського тракторного, Дніпрогесу виступав колишній партторг ЦК ВКП(б) на шесті «Центральна-Ірміне», Герой Соціалістичної Праці К. Г. Петров.

Гаряче, від усього серця вітають юнаки і дівчата перебуваючих у залі комсомольців есненних сорокових років, які переможно йшли по дорогах Великої Вітчизняної війни. На трибуні — деїчі Герой Радянського Союзу, генерал-майор авіації А. К. Недбайло. Як відповідь ветеранам ейни звучить виступ делегата XVIII з'їзду ВЛКСМ, командира відмінного танцювального екіпажу Сергія Самостя.

Від імені комсомольців перших післявоєнних років виступає П. П. Шило, яка працювала на відбудові Дніпрогесу. В зал входять бійці ударного комсомольського загону імені 60-річчя ВЛКСМ, які йдуть на будівництво підприємств металургійної промисловості. З напутнім словом до них звертається керівник комплексної бригади тресту «Кривбасбуд», Герой Соціалістичної Праці І. С. Кравцов. Від імені бійців загону із словом-відповіддю виступає його командир Юрій Жукелов.

До трибуни піднімається група молодих гвардійців п'ятірічки. Вони розповідають про свої успіхи в праці і вручають президії книгу — рапорт про звершення молоді республіки.

Під барабанний бій у зал входять піонери. Вони доповідають старшим товаришам про свої патріотичні діла на маршрутах Всесоюзного маршу «Ми вірна зміна твоя, комсомол».

Учасники урочистого засідання з великим піднесенням прийняли вітальні листи Центральному Комітетові КПРС, Генеральному секретареві ЦК КПРС, Голові Президії Верховної Ради СРСР товаришам Л. І. Брежнєву, а також ЦК Компартії України.

Урочисте засідання оголошується закритим. Усі встають і натхненно співають партійний гімн «Інтернаціонал». У залі довго не стихають здравиці на честь Комуністичної партії, радянського народу, Ленінського комсомолу.

Для учасників урочистого засідання було дано великий святковий концерт майстрів мистецтв і художніх колективів республіки.

(РАТАУ).

ТАЛАНТ І НАТХНЕННЯ — ВІТЧИЗНІ

Комсомольський значок на фоні ліри і лаврова гілка стали емблемою присвяченого 60-річчю ВЛКСМ зльо-

ту творчої молоді України, який проходив в Києві. Напередодні знаменного ювілею в Республіканському будинку кіно зібрався країнський представники більш як восьмидесятирічного загону молоді художньої інтелігенції нашої республіки, щоб розповісти про свої успіхи,

поділитися творчими планами, намірами шляхи дальшої участі у розвитку літератури і мистецтва.

З доповіддю про діяльність комітету комсомолу республіки по вдосконаленню організаційської та ідеїно-політичної роботи з творчою молоддю в світлі вимог

XXV з'їзду КПРС, XVIII з'їзду ВЛКСМ виступив перший секретар ЦК ЛКСМУ А. І. Корнієнко.

Протягом грюх днів учасники зльоту обмінювались думками на засіданнях шесті секцій, побували в гостях у прославлених художніх колективів столиці рес-

публіки. Зустрічалися з майстрами пензля і пера, керівниками творчих спілок, виступали із звітами перед трудівниками міста і області.

У роботі зльоту взяли участь кандидат у члени Політбюро, секретар ЦК Компартії України В. Ю.

Маланчук, заступник голови Ради Міністрів УРСР М. А. Орлик, завідаючий відділом культури ЦК Компартії України О. С. Калта, керівники ряду міністерств і відомств, творчих спілок, відомі літературні і мистецтва.

(РАТАУ).

ЗАХИСТИМО МИР НА ЗЕМЛІ!

24 жовтня в нашій країні почався Тиждень дій за роззброєння. Як усі юнаки і дівчата області, участь у ньому візьмуть і комсомольці універсального торговельного об'єднання «Кіровоград». Палко відгукнулися молоді продавці на заклик Бюро Президії Всесвітньої Ради Миру про проведення Тижня. Там паче, що для дівчат з УГО Тиждень почався мітингом, де їхнім двом комсомольсько-молодіжним колективам було вручено Подячні грамоти Українського республіканського комітету захисту миру.

Принемні й дорога для них ця нагорода, підписана їхнім улюбленим письменником, заступником голови Всесвітньої Ради Миру, Героєм Соціалістичної Праці Олександром Гончаром. Борьба за мир — незвідана частка активної життєвої позиції нашого молодого сучасника. Це почуття нашої відповідальності за долю нашої країни і наступних поколінь. Недаремно в новій Конституції СРСР підкреслено миролюбний характер зовнішньої політики Радянської держави, що стала для всього людства символом миру, демократії і свободи.

Як виконує молодь Кіровоградщини свій патріотичний обов'язок зміцнювати мир на землі? Як ініціативи народилися в колективах? На ці запитання наш кореспондент попросив дати відповідь учасників урочистого мітингу, присвяченого Тижню дій за роззброєння.

Ніла Іванівна СКЛИЧЕНКО, секретар партійного бюро об'єднання «Кіровоград»:

— Три роки тому, в день 30-річчя Перемоги, з ініціативи москвичів діачата з магазинів Кіровоградського міськпромпарту «Оксана» і «Світлячок» зарахували у свої колективи героїв-молодогвардійців Любова Шевцова, Олега Кошозого і Сергія Іоленіна. Наші комсомольсько-молодіжні бригади «Текстильна галантерея» і «Чоловічий трикотаж» зарахували до свого складу Любу Рymar і Михайла Громова, членів підпільної комсомольської організації «Спартак».

Заробітна плата, нараховувана героям-підпільникам щомісяця, йде до Радянського фонду миру. Наталя КУШНІРОВА, продавиця комсомольсько-молодіжної бригади «Текстильна галантерея», депутат Ленінської районної Ради народних депутатів:

— У члени нашої бригади Любу Рymar, секретаря підпільної комсомольської організації «Спартак», зараховано навідно. Всі наші краді поривання, краді справи і думки пов'язані з іменем дівчини, яка стала для нас ідеалом сучасної молодої людини, ідеалом справжньої комсомолки. Ми їздили в Красногірську Голоснівського району. Бачили будинок, у якому народилася Люба, зустрічалися з людьми, що добре знали її та інших спартаківців, відвідали музей, де зберігаються її речі, а фотографії, стенди — розповідають про героїчну боротьбу.

Ніхто не забутий і ніщо не забуто. Спартаківці завжди з нами, і ми стараємось працювати так, щоб бути гідними їхньої пам'яті. Кошти, зароблені членом нашого колективу Любою Рymar з лютого 1975 року по квітень 1978-го, ми перерахували на спорудження пам'ятника героям-спартаківцям. Наш колектив перерахував 3433 карбованці на будівництво пам'ятника і 417 карбованців — до фонду миру.

Ольга ЗАВДАВАЙЛО, член комсомольсько-молодіжної бригади «Чоловічий трикотаж»:

— Присутність у колективі нашої бригади командира підпільної комсомольської організації «Спартак» Михайла Громова зобов'язує нас до натхненної праці. За ці роки наша комсомольсько-молодіжна бригада не раз виходила переможцем у соціалістичному змаганні між відділами, секціями, комплексами. У нас не було скарг, цього основ-

ного показника якості роботи торговельника. 3631 карбованець перерахували ми на спорудження пам'ятника спартаківцям, а до фонду миру — 638 карбованців.

Ми пишаємось, що внесли свою частку в те, щоб усі народи жили мирно.

Діагональ нашого комсомольсько-молодіжного колективу прагнуть у всьому бути схожими на героїв-спартаківців. Тому-то ми працюємо з ентузіазмом, особливо зараз, у переддень ювілею комсомолу. Ще 2 жовтня виконали план трьох років п'ятиріччя.

Анатолій Семенович ПОСІЄЛОВ, ветеран праці і Великої Вітчизняної війни:

— Вручення нашим даєм колективам грамот Республіканського комітету захисту миру — важлива подія. Та ми розцінюємо його не тільки як визнання нашої сьогоднішньої внеску в боротьбу за зміцнення миру, але і як аванс на майбутнє. Добровільні грошові внески до фонду миру, виконання наших виробничих планів, збереження дозвілених нам цінностей, підвищення культури обслуговування — все це сприяє зростанню нашої економіки, зміцненню миру.

Представники старшого покоління працівників нашого колективу були очевидцями і учасниками миттєвості війни. Вони добре знають, скільки крові, сліз і горя принесла нам війна. Ми знаємо, якою дорогою ціною завойовано сьогоднішній мир на нашій землі. І треба робити все залежне від нас для його збереження.

Григорій Кирилович ЛИСЕНКО, відповідальний секретар обласної комісії сприяння Радянському фонду миру:

— У ювілейному році комсомольсько-молодіжні будівельні бригади, студентські загони, піонерські клуби інтернаціональної дружби працювали на будовах, на полях радгоспів і колгоспів, промислових об'єктах, вступали з концертами, збирали металолом і макулатуру, лікарські трави, а зароблені гроші вносили до фонду миру. 296 колективів молодих патріотів області внесли до Радянського фонду миру понад 112 тисяч карбованців.

Цього року тільки кіровоградці перерахували 110 тисяч карбованців до Радянського фонду миру. Понад 38 тисяч — це внесок молодих мешканців нашого міста. Ці цифри — яскравий показник активної життєвої позиції нашої молоді, її небажуджості до долі планети.

ПОДВИГ СЕРЖАНТА МІЛІЦІЇ

За мужність і самовіддані дії, виявлені при затриманні небезпечного злочинця, сержанта міліції О. Є. Хохолова нагороджено орденом Червоної Зірки.

Якийсь Горєєв, озброївшись мисливською рушницею, погрожував людям. Сховавшись за штабелями дров, він відкрив стрільбу. Сержант міліції О. Хохолов з допомогою дружинників оточив злочинця і, наблизившись до нього, зажадав кинути зброю і

здатись. У відповідь пролунали постріли. Поранений в руку міліціонер кинувся на бандита. У боротьбі злочинець знову поранив сержанта ножем. І все-таки О. Хохолов вдалося його знешкодити. Недавно відмінник міліції сержант О. Хохолов знову вийшов після лікування на свій пост.

Д. БУБЯКІН,
кор. ТАРС.

Хонгу,
Якутська АРСР.

Зустрілися комсомольці двох поколінь: ветеран легендарної 18-ї армії, майстер Новомиргородського цегельного заводу Семен Іванович ГОЛОВАХА і шофер буряноградського «шарівський» Олександрівського району Анатолій ЛІСІНСЬКИЙ. Колишній фронтовик задавав боювих друзів-малоземельців, а молодий гвардієць п'ятиріччя — про далекі Гавану, де він побував як делегат XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів. Один одному по-доброму заздрив. Бо в обох завидна доля.

Фото В. ГРИБА.

ДОБРОВОЛЕЦЬ

Комсомольський
словник епохи

В. І. Ленін на III з'їзді комсомолу звернував увагу членів РКМ на необхідність розвитку комсомольської ініціативи і самодіяльності. «Не досить того, — говорив він, — щоб Радянська влада наказала або щоб партія дала певний лозунг... Для цього треба, щоб саме молоде покоління взялося за цю справу». Володимир Ілліч розкрив значення комсомольської самодіяльності в загальному плані, відзначив, що бути членом Спілки молоді — значить вести справу так, щоб віддавати свою роботу, свої сили на загальну справу: тільки в такій роботі юнак або дівчина перетворюється у справжнього комуніста, тільки в цьому разі можна досягти практичних успіхів. «Спілка комуністичної молоді, — підкреслював він, — повинна бути ударною групою, яка в усіх роботах подає свою допомогу, проявляє свою ініціативу, свій почин».

Великим напуттям для молоді стала ленінська промова в ролі перших п'ятирічок у період соціалістичного будівництва. Перші мобілізації добровольців із числа молоді на ударні будови було проведено комсомольськими організаціями Москви, Удмуртії та Уралу. Особливо багато комсомольців-добровольців виявили бажання працювати на будівництві шахт у Донбасі. Тільки за два роки п'ятиріччя ВЛКСМ направив на відривні ділянки соціалістичного будівництва понад 144 тисячі юнаків і дівчат, у тому числі: на Урал-Кузбас — 66 тисяч, на шахти Донбасу — 36 тисяч.

Кращі комсомольці-виробничники подавали зяв з проською направити їх за путівками ЦК ВЛКСМ на будівництво промислових центрів Далекого Сходу. Один із колишніх секретарів Георгієвського району комсомолу Ставopoлльа згадає, що їм було запропоновано послати за путівками ЦК ВЛКСМ на будівництво міста юності Комсомольська-на-Амурі 30 чоловік. А добровольців були сотні. Приміщення району нагадувало похідний табір. Путівки вручали найбільш авторитетним і достойним членам ВЛКСМ.

До Хабаровська виїхали ранньої весни 1932 року понад 300 комсомольців-добровольців Ленінграда, а також ешелони з комсомольцями з Москви, Іркутська, Горького, Харкова, Одеси. Смоленська та інших міст. 17 березня на місці будівництва прибуло 6700 комсомольців.

Місто імені комсомолу будували добровольці всіх республік. Тут міцніла дружба народів нашої багаторазової Батьківщини. В числі ентузіастів однієї з перших створених бригад молодого комуніста Григорія Андрійовича працювали представники 21 національності.

Трудовий героїзм комсомольців-добровольців і неспокійної молоді був однією з вирішальних умов у достроковому спорудженні і здачі в експлуатацію ударних об'єктів. Начальник будівництва Кузнецького С. М. Фраїтфурт розповідав: «Комсомол став завойовувати свої помітні місця в житті будови. З комсомольцями вже рахувалися, їх уже шукали. Навіть старі інженери і майстри, які раніше з іронією і насмішками дивилися на молоді, тепер вимагали підкріплення саме з комсомольцями».

Комсомольці і молодь країни показували зразки трудового героїзму в будівництві й інших міст, заводів, фабрик, промислових об'єктів. Усього в 1933—1937 роках з участю молодих добровольців було збудовано і реконструйовано понад 4500 великих підприємств, шахт, електростанцій. Найбільшими з них були Коматорський завод важкого машинобудування та Урагвагонзавод (м. Нижній Тагіл), моторний завод у Уфі та Балхашський мідеплавильний комбінат у Казахстані.

На новобудовах країни панувала атмосфера ентузіазму, самовідданості, товариської взаємоді, творчого ставлення до справи. Ці якості молодих будівельників відзначав у своїх спогадах академік І. П. Бардин, який працював у ті роки головним інженером на будівництві Кузнецького металургійного комбінату. «Працювали цілу добу, — писав він, — учні майданчиків освітлювали прожекторами, нічні зміни не хотіли зникати виробіток. Коли на половині котлована раптом виявлялися пливучи, котлован продовжували рити, стоячи по пояс у крижаній воді».

У 30-і роки Ленінський комсомол вніс значний вклад у дальший розвиток міського й залізничного транспорту. З активною участю молодих добровольців у багатьох містах було збудовано трамвайні, тролейбусні лінії. На основі плану реконструкції Москви було почато будівництво сталінського метро. У відповідь на заклик партії комсомольці вносили шестефто над спорудженням метрополітену. Тільки в 1933 році прибуло 13 тисяч добровольців — членів ВЛКСМ. Московське метро допомагала будувати вся країна. Тут працювали робітники України, Західної і Центрально-Чорноземної області, Білорусії, Башкирії, Грузії, Донбасу, Рязані, Ворошиловська, а також будівельники Туркесібу і Дніпропетровська. І вже на початку 1935 року першу чергу Московського метро було

збудовано і реконструйовано понад 4500 великих підприємств, шахт, електростанцій. Найбільшими з них були Коматорський завод важкого машинобудування та Урагвагонзавод (м. Нижній Тагіл), моторний завод у Уфі та Балхашський мідеплавильний комбінат у Казахстані.

На новобудовах країни панувала атмосфера ентузіазму, самовідданості, товариської взаємоді, творчого ставлення до справи. Ці якості молодих будівельників відзначав у своїх спогадах академік І. П. Бардин, який працював у ті роки головним інженером на будівництві Кузнецького металургійного комбінату. «Працювали цілу добу, — писав він, — учні майданчиків освітлювали прожекторами, нічні зміни не хотіли зникати виробіток. Коли на половині котлована раптом виявлялися пливучи, котлован продовжували рити, стоячи по пояс у крижаній воді».

У 30-і роки Ленінський комсомол вніс значний вклад у дальший розвиток міського й залізничного транспорту. З активною участю молодих добровольців у багатьох містах було збудовано трамвайні, тролейбусні лінії. На основі плану реконструкції Москви було почато будівництво сталінського метро. У відповідь на заклик партії комсомольці вносили шестефто над спорудженням метрополітену. Тільки в 1933 році прибуло 13 тисяч добровольців — членів ВЛКСМ. Московське метро допомагала будувати вся країна. Тут працювали робітники України, Західної і Центрально-Чорноземної області, Білорусії, Башкирії, Грузії, Донбасу, Рязані, Ворошиловська, а також будівельники Туркесібу і Дніпропетровська. І вже на початку 1935 року першу чергу Московського метро було

збудовано і реконструйовано понад 4500 великих підприємств, шахт, електростанцій. Найбільшими з них були Коматорський завод важкого машинобудування та Урагвагонзавод (м. Нижній Тагіл), моторний завод у Уфі та Балхашський мідеплавильний комбінат у Казахстані.

На новобудовах країни панувала атмосфера ентузіазму, самовідданості, товариської взаємоді, творчого ставлення до справи. Ці якості молодих будівельників відзначав у своїх спогадах академік І. П. Бардин, який працював у ті роки головним інженером на будівництві Кузнецького металургійного комбінату. «Працювали цілу добу, — писав він, — учні майданчиків освітлювали прожекторами, нічні зміни не хотіли зникати виробіток. Коли на половині котлована раптом виявлялися пливучи, котлован продовжували рити, стоячи по пояс у крижаній воді».

У 30-і роки Ленінський комсомол вніс значний вклад у дальший розвиток міського й залізничного транспорту. З активною участю молодих добровольців у багатьох містах було збудовано трамвайні, тролейбусні лінії. На основі плану реконструкції Москви було почато будівництво сталінського метро. У відповідь на заклик партії комсомольці вносили шестефто над спорудженням метрополітену. Тільки в 1933 році прибуло 13 тисяч добровольців — членів ВЛКСМ. Московське метро допомагала будувати вся країна. Тут працювали робітники України, Західної і Центрально-Чорноземної області, Білорусії, Башкирії, Грузії, Донбасу, Рязані, Ворошиловська, а також будівельники Туркесібу і Дніпропетровська. І вже на початку 1935 року першу чергу Московського метро було

збудовано і реконструйовано понад 4500 великих підприємств, шахт, електростанцій. Найбільшими з них були Коматорський завод важкого машинобудування та Урагвагонзавод (м. Нижній Тагіл), моторний завод у Уфі та Балхашський мідеплавильний комбінат у Казахстані.

На новобудовах країни панувала атмосфера ентузіазму, самовідданості, товариської взаємоді, творчого ставлення до справи. Ці якості молодих будівельників відзначав у своїх спогадах академік І. П. Бардин, який працював у ті роки головним інженером на будівництві Кузнецького металургійного комбінату. «Працювали цілу добу, — писав він, — учні майданчиків освітлювали прожекторами, нічні зміни не хотіли зникати виробіток. Коли на половині котлована раптом виявлялися пливучи, котлован продовжували рити, стоячи по пояс у крижаній воді».

У 30-і роки Ленінський комсомол вніс значний вклад у дальший розвиток міського й залізничного транспорту. З активною участю молодих добровольців у багатьох містах було збудовано трамвайні, тролейбусні лінії. На основі плану реконструкції Москви було почато будівництво сталінського метро. У відповідь на заклик партії комсомольці вносили шестефто над спорудженням метрополітену. Тільки в 1933 році прибуло 13 тисяч добровольців — членів ВЛКСМ. Московське метро допомагала будувати вся країна. Тут працювали робітники України, Західної і Центрально-Чорноземної області, Білорусії, Башкирії, Грузії, Донбасу, Рязані, Ворошиловська, а також будівельники Туркесібу і Дніпропетровська. І вже на початку 1935 року першу чергу Московського метро було

збудовано і реконструйовано понад 4500 великих підприємств, шахт, електростанцій. Найбільшими з них були Коматорський завод важкого машинобудування та Урагвагонзавод (м. Нижній Тагіл), моторний завод у Уфі та Балхашський мідеплавильний комбінат у Казахстані.

На новобудовах країни панувала атмосфера ентузіазму, самовідданості, товариської взаємоді, творчого ставлення до справи. Ці якості молодих будівельників відзначав у своїх спогадах академік І. П. Бардин, який працював у ті роки головним інженером на будівництві Кузнецького металургійного комбінату. «Працювали цілу добу, — писав він, — учні майданчиків освітлювали прожекторами, нічні зміни не хотіли зникати виробіток. Коли на половині котлована раптом виявлялися пливучи, котлован продовжували рити, стоячи по пояс у крижаній воді».

ГОТОВИЙ СЬОГОДНІ, ГОТОВИЙ ЗАВЖДИ!

Є в житті піонерів дні, котрі ніколи не забуваються. Таким пам'ятним для юних ленінців шкіль Ленінського району став той день, коли кращі з кращих піонерських дружин зібралися в міському Палаці культури імені Компанієнця на урочисту лінійку, присвячену дню народження комсомолу. Лінійка — то своєрідний рапорт про хорощі справи піонерів на кожному маршруті Всесоюзного маршруту «Ми вірна зміна твоєї, комсомол». Більше третини всіх учнів шкіль району закінчили минулий навчальний рік без відстаючих. Багато школярів були учасниками олімпіад з фізики, математики, хімії, літератури.

До районної Книжки пошани занесено імена кращих піонерів — Ірини Катерини, Наталки Дем'яненко, Іри Сотникової, Сергія Пустовіта, Олі Болтинкової та багатьох інших.

Немало зроблено на одному з найважливіших маршрутів маршу — «Піонербуд». Юні ленінці з гордістю доповіли, що їх внесок в операцію «Баму — піонерський

поїзд» і «Мільйон — Батьківщині» — це 650 тонн металолому, 16 тонн макулатури.

Юні зелені патрулі шкіль №№ 5, 16, 22 об'єктом свого шефства взяли чимало вулиць і сіверів нашого міста. З любов'ю доглядають за кожним деревцем, кущем, навітряно у снігах імені Шевченка та імені ВЛКСМ учні п'ятої середньої школи.

Пишаються піонери і своєю дружбою з молодими передовими робітниками міста, прагнуть бути схожими на них. Молодь заводу «Червона зірка» взяла шефство над учнями шостої середньої школи. А бригади комсомольсько-молодіжної бригади новальсько-пресового цеху, делегат XVIII з'їзду ВЛКСМ Леонід Артеменко — частий гість на піонерських і комсомольських зборах школи. Зустрічі з ним допомагають дітям правильно вибрати свій життєвий шлях, професію до душі.

«Моя Батьківщина — СРСР». Так називається один із восьми маршрутів Всесоюзного маршруту. Піонери середньої школи № 11 створили рукописну книгу «Подвиг». А учні п'ятої середньої школи і восьмичасники № 8 старанно доглядають за могилками учасників кіровоградського підпілля О. З. Бур'янові та юної партизанки Тоні Жабо.

Идучи назустріч комсомольському ювілею, піонери Ленінського району нашого міста стараються вчитися і працювати так, щоб у будь-яку хвилину на заклик комсомолу «Будь готовий!» з повним правом відповісти: «Завжди готовий!»

Т. БОРИСЕНКО,
м. Кіровоград.

Імені Ленінського комсомолу

Рада Міністрів Української РСР у зв'язку з 60-річчям ВЛКСМ і враховуючи просьби трудящих, радянських і громадських організацій приєднала ім'я Ленінського комсомолу Донецькому добудівальному комбінату № 1 Міністерства будівництва підприємств важкої індустрії УРСР, Львівському ордена Леніна політехнічному інституту Міністерства вищої і середньої спеціальної освіти УРСР, Нижньокіровоградському ордена Леніна політехнічному інституту Міністерства вищої і середньої спеціальної освіти УРСР, Гусинцевському середньому сільськогосподарському професійно-технічному училищу № 2 Державного Комітету УРСР по професійно-технічній освіті, Харківському обласному театру юного глядача Міністерства культури УРСР.

22 ЖОВТНЯ В КОМСОМОЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ КРАЇНИ ПОЧАВСЯ ТИЖДЕНЬ РЕВОЛЮЦІЙНОЇ, БОЙОВОЇ І ТРУДОВОЇ СЛАВИ ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ, ПРИСВЯЧЕНИЙ 60-РІЧЧЮ ВЛКСМ.

МИ — СПАДКОЄМЦІ СЛАВИ БАТЬКІВ

Це — святковий тиждень. Кожен день вписує червоний рядок у літопис героїчної слави нашої Спільки. І кожен із нас ставить тут свій підпис, застерігаючи, що й він прийдешній до свята, прагнучи бути в усьому схожим на тих, хто був першим у ті далекі двадцять років, хто закривав амбразури фашистських дзотів у грізному 41-му.

Після робочої зміни ми приїдемо в Палац культури, щоб рапортувати своїм наставникам, як ово-

лодіваємо знаннями, як виховуємо в собі високу ідейність, як учимося жити, працювати і боротись по-ленінському, по-комуністичному. Молодий жнець з Петрівського району Андрій Грюхан скаже про свій ювілейний ужинок, який є найщедрішим у республіці. А шофер з Олександрійського району Анатолій Ясинський згадає свої далекі та близькі рейси, що принесли йому шану і високий авторитет. Згадає Гавану, де він нещодавно

побував як делегат XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів. Бригадир комсомольсько-молодіжної бригади різників металу заводу «Червона зірка» Леонід Артеменко повідомить, що на робочому календарі його колективу вже січень 1980-го. Прийде на урок мужності учень Кіровоградського машинобудівного технікуму Віталій Мельник. І з гордістю доповідь колишнім фронто-

безсмертних ленинських заповітів, ідеалів комунізму». Згадуючи героїв громадянської і Великої Вітчизняної воєн, звитязців перших п'ятирічок, ми прагнемо побачити наших дідів та батьків у далекій юності. З наших уст пролунають слова комсомоль-

ського словника епохи: «асеобуч» і «доброзолець», «культармієць» і «юнкор». І ми назвемо імена тих, хто їхав будувати Комсомольськ-на-Амурі, Братську ГЕС, хто прокладав першу борозну на ціліні, приїхавши сюди за комсомольською путівкою. І оживуть у нашій пам'яті образи Корчагіна, Матросова, Калужного і Маніти, нескорених спартаківців Красногірки. Вони пішли в зоряне без-

смертя. І лишилися з нами назавжди — в нашій пам'яті, в наших серцях. І ми з ними живемо, прокладаючи шлях у майбутнє. Хай наші діла не такі величні, як були у тих, хто прославив своє ім'я на всю країну. Та ми йдемо до своєї мети чесно й наполегливо. Зроблено щедрий засів, зібрано багатий урожай, посаджено сад, зведено красень-дім. Все це нашими молодими руками. Хай зроблено ще мало, та ми виходимо на нові рубежі, щоб подарувати собі перемогу на завидній висоті, про яку мріємо. І ми теж пишаємось своєю долею. Як і наші дорогі ветерани, ті, хто був першим. Ми пишаємось тим, що ми їхні спадкоємці. І наша біографія невід'ємна від їхньої.

★ ГЕРВУВ НАШИХ ІМЕНА

НЕТЛІННА ПАМ'ЯТЬ

У центральній частині гірничого міста Олександрії з-поміж багатопверхових житлових корпусів сучасного типу зберігся старий, скромний будиночок з невеликим палисадником біля нього. Увагу перехожих привертає укріплена на фасадній частині меморіальна дошка з написом: «У цьому будинку в 1937—1941 рр. жив командир партизанського з'єднання імені К. Є. Ворошилова на Україні та 2-ї партизанської бригади імені Й. В. Сталіна в Чехословаччині Ілля Данилович Діброва, 1891—1944». Тут же на полірованому граніті викарбува-

но портрет прославленого партизанського командира.

На вас дивиться середніх літ чоловік у червоноармійському кашкеті. Волоське обличчя, примурований погляд. Просту форменку довоєнних часів прикрашають гвардійський значок і численні нагороди — ордени Леніна, Червоного Прапора, Вітчизняної війни, Богдана Хмельницького.

На братському кладовищі в центрі міста, по вулиці, котра носить його ім'я, височить шпилеподібний обеліск з надгробною плитою. Тут 30 травня 1945 року бойові дру-

зі-соратники поховали з військовими почесами Іллю Даниловича, який загинув героїською смертю на території Чехословаччини.

Для подальшого зміцнення керівних партизанських кадрів, об'єднання діючих загонів І. Д. Діброва з групою товаришів за завданням Українського штабу партизанського руху 17 січня 1943 року висадився з літака в районі Чорного лісу. Опісля ця організаційна група перетворилася в ядро великого партизанського з'єднання, яке успішно діяло на території теперішніх Знам'янського, Олександрівського й Чигиринського районів.

Та не тільки в боях проти гітлерівської навали

прославився наш земляк І. Д. Діброва. Його юність і молодість обпалена вогнем громадянської війни. Саме в той переломний період виходець із села Олександрівки, яке тепер носить його ім'я, дістав перше бойове хрещення, став до бою із запеклими ворогами Радянської влади — внутрішньою і зовнішньою контрреволюцією, кайзерівською восячиною, проти політичного й карного бандитизму в нашому краї.

Саме тоді Ілля Данилович пройшов велику школу бойового гарту, і Великої Вітчизняної війни він зустрів як зрілий командир, збагачений досвідом партизанської боротьби. А почався цей шлях для тринадцятирічного сільського юнака на Криворіжжі, куди він, батрацький син, подався на заробітки. Тут Ілля Діброва,

який уже добре знав про поневіряння своїх батьків, одвічні селянські мрії про землю і волю, прилучається до участі в революційному робітничому гуртку, розповсюджує листівки та виконує інші більшовицькі доручення.

Йшов грізний, сповнений тяжких випробувань 1918 рік. На Україну ступив кований чобіт австро-німецьких окупантів. Полум'я народної боротьби в Олександрійському і Єлисаветградському повітах розгорялося дедалі яскравіше. За наказом місцевого Військово-революційного комітету І. Д. Діброва формує один із повстанських загонів. Під його командуванням народні месники нещадно громлять частини австро-німецької окупаційної армії і зрадників українського народу — петлюрівців.

Особливо відчутних ударів по ворогу партизани Іллі Діброви завдали в багатьох селах і містечках Олександрійського повіту, на Криворіжжі, в Чигиринській окрузі. Девіз у загоні був таким: немає зброї — добув її у зорога. Наприкінці 1919 року бійці під командуванням Іллі Даниловича захопили в Шкурівці бронепоезд. На початку 1920 року, коли регулярні червоноармійські підрозділи визволили наш край від білопогонної нечисті, Ілля Данилович командував сторожовим батальйоном, бійці якого під корінь знищували бандитські зграї, що їх залишили після себе денікінці...

В. КРАМАРЕНКО,
громадський кореспондент
«Молодого комуніста».

ПОЗАВЧОРА В КІРОВОГРАДІ ВІДКРИВСЯ ЧІ РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ КІНОФЕСТИВАЛЬ ДІТЯЧИХ ТА ЮНАЦЬКИХ ФІЛЬМІВ, ПРИСВЯЧЕНИЙ 60-РІЧЧЮ ВЛКСМ.

ЯК ДАВНІ ЗНАЙОМІ І ДРУЗІ

Піонери дарували гостям квіти.

Керівник делегації, заступник начальника Главку Держкіно УРСР В. О. Ференець розповів присутнім про творчий доробок кіностудії республіки напередодні 60-річчя ВЛКСМ, ознайомив з програмою фестивалю. Кіровоградці в ці дні матимуть нагоду переглянути 9 повнометражних і 9 короткометражних фільмів. Їх очікують не тільки автори-

тетне журі, в складі якого провідні кінорежисери, актори, представники громадськості, а й дитяче журі.

На урочистому вечорі, присвяченому відкриттю фестивалю, виступили також народний артист СРСР Костянтин Степанков, заслужена артистка УРСР Раїса Недашківська, артистка Лідія Чашніна, учениця середньої школи № 34 м. Москви Аня Колбасова — викона-

вниця головної ролі в кінофільмі «Де ти, Багіро?».

Фільм, котрим відкрився кінофестиваль — «Блакитні блискавки». Це захоплююча розповідь про життя радянських воїнів, їхню нелегку службу, про те, як молодь переймає традиції старшого покоління воїнів Радянської Армії.

24 жовтня наші гості побували на хуторі Надія. А вчора вони зустрілися з робітниками заводу «Червона зірка», курсантами льотно-штурманського училища, учнями технічного училища № 1, юнаками і дівчатами заводу тракторних гідроагрегатів, працівниками обласної лікарні, учнями музичного училища. В кінотеатрах міста йшли фільми «Р.В.Р.», «Весь світ у твоїх очах», «Тачанка з півдня».

У кінотеатрі «Мир» почався конкурсний перегляд фільмів для дітей і юнацтва: «Хліб мого дитинства» (режисер Я. Лупій), «Р.В.Р.» (режисер О. Мороз), «Тачанка з півдня» (режисер Е. Шерстобитов), мультфільм «Казки про Чугайстра» (режисер Е. Пружанський), хронікально-документальний фільм «Вернісаж із села Прилісного» (режисер А. Золотов).

Кращі твори кіномитців республіки буде відзначено спеціальними призами. Головний із них — «Зірка Гайдара». Його встановила Спілка кінематографістів України.

М. ВІНЦЕВИЙ.

НА ФОТО: ВГОРІ — ЗУСТРІЧ ІЗ КІНОМИТЦЯМИ НА ЗАЛІЗНИЧНОМУ ВОКЗАЛІ ВІНУЗУ — КАДР ІЗ ФІЛЬМУ «ХЛІБ МОГО ДИТІНСТВА». В РОЛІ ВАСЬКИ — ЕДІК КУПОРОСОВ.

В ОНИ знайомилися з нами, кіровоградцями, як давні знайомі і друзі. Бо ми із захопленням задивлялися на них, приїздових переглянути нову кінострічку, вони промовляли до нас устами героїв громадянської і Великої Вітчизняної воєн. Вони кликали нас до заповітного, красивого, величного. Але ця зустріч особлива. Кіномитці республіки приїхали в наше місто, щоб подарувати молодим степівцям свою любов і зацікавленість у кращих фільмах, які вони створили для дітей і юнацтва.

На залізничному вокзалі гостей вітали представники партійних, комсомольських та громадських організацій обласного центру. У міському Палаці культури імені Компанієцької відбулася прес-конференція. В ній узяли участь місцеві журналісти, актори, режисери, представники Держкіно УРСР. На запитання працівників обласних газет, радіо і теле-

бачення відповідали народний артист СРСР Костянтин Степанков, заслужена артистка УРСР Раїса Недашківська, старший редактор Держкіно УРСР Віра Мельник, режисер-постановник, актор, які створювали фільми, представлені на фестивалі.

Вів прес-конференцію заступник начальника Главку Держкіно УРСР В. О. Ференець.

А ввечері в кінотеатрі «Комсомолец» відбулося урочисте відкриття фестивалю. Заступник голови обласного комітету Є. М. Чабаненко представила присутнім наших гостей, серед яких були лауреат премії імені Ярослава Галана Валерій Підпалний (голова журі фестивалю), народний артист СРСР Костянтин Степанков, режисери Ісмак Шмарук, Володимир Левін, Іван Симоненко, Альберт Осипов.

Учасників фестивалю сердечно вітав секретар обкому Компартії України А. І. Погребняк.

Зі словами щирої вдячності до кіномитців звернулися учениця середньої школи № 13 Гаталя Рижкова та учениця технічного училища № 4 Люба Риженко.

ПОЧЕРК Мезенцева — приклад того, як при великому бажанні можна досягти висоти в спорті. Та й не тільки в спорті. Сергієві 19 років. Він студент третього курсу факультету фізвиховання Кіровоградського педінституту. Боротьбою самбо почав займатися у тренера Василя Борисовича Покришкіна з 1973 року. Нині Сергій двічі майстер спорту — з боротьби самбо і дзю-до. Чемпіон Центральної ради спортивного товариства «Колос» із 1975 року, неодноразовий призер, а 1978 року — чемпіон України з дзю-до серед молоді, чемпіон ВЦРПС нинішнього року серед дорослих. Цього ж року вперше брав участь у міжнародному турнірі в Бухаресті і став переможцем у ваговій категорії до 78 кілограмів.

Це сьогодні. А як було? Хлопчиком Сергій верховодив на Тернопільській вулиці, що на Балашівці. Бешкетний, непокірний і загальний характер зробив його ватажком однолітків. Юрбою ходили вони навколо нього, шастали по садах, улаштували «бої» однієї половини вулиці з іншою. Вхід ішли гілки, рогатки, що «стріляли» зігнутими зісліззяками...

Коли він почав навчатися в шостій школі, вчителі не знали, як «приборкати» Сергія, ніякі «ключі» не підходили. Вчився не так уже й добре.

Був у сьомому класі, коли Сергій Лебедєв, сусід з Балашівки, запропонував Мезенцеву:

— Приходь займатися боротьбою самбо.

Спочатку він відмовився, потім усе ж пішов на тренування. Захопився боротьбою, але заради розваги. А коли через рік виграв у Нікополі турнір на честь знатного металурга Куценка, захопився по-справжньому. Вдеч — у школі, ввечері — на борцівському килимі.

Перелом настав якесь непомітно для Сергія. Чим кращими були справи в спорті, тим успішніше вчився в школі. Посерйознішав, появилась мета найближчого майбутнього. І став хлопець не тільки відмінним борцем. Восьмий клас він закінчив лише з трьома четвертками, а після десятого мав п'ятірок, п'ять четверток.

Його відзначили похвальними грамотами за зразкову поведінку і добрий фізичний розвиток.

Звичайно, не можна сказати, що все це зробив лише спорт. Перевтілення Сергія — результат спільних зусиль школи, батьків, самого Сергія, спорту. Але саме спорт став тією сходинкою, з якої почалося сходження вгору по іншому шляху. А потім він правильно зробив, що вирішив продовжувати навчання на факультеті фізвиховання педінституту. Заняття спортом допомагає в навчанні, а воно сприяє його дальшому зростанню як спортсмена. Виходить наче замкнений ланцюг, ланки якого міцно зв'язані між собою, доповнюють одна одну.

Що ж відрізняє Сергія Мезенцева від багатьох його товаришів по спорту, які особливості властиві йому, що допомагає

уникати боротьби, де б судді хоч раз покарали його за пасивність. Добра фізична підготовка, витривалість, темперамент дають змогу борцеві вести весь поєдинок у високому темпі. І атакує він від першої до останньої секунди, в будь-яких ситуаціях не втрачає віри в перемогу.

Ми розмовляємо втроях: я, Сергій Мезенцев і Леонід Михайлович Медведєв. Наче продовжуючи думку тренера, Сергій додає:

— Всього цього навчив мій тренер Василь Борисович Покришкін. Він — чудовий наставник, уміє настроїти на боротьбу, виховав силу волі, кінцева мета якої — тільки перемога, незалежно від обставин, від перипетій поєдинку. Позаторік під час розіграшу Кубка України в Кривому Розі я програвав один з поєдинків з рахунком 0:8. Під час незе-

„Зірка“ —
„Суднобудівник“ —
1:0

На фініші футбольного чемпіонату команди другої зони другої ліги класу «А» поділилися на дві групи. Першу, лідируючу, очолює харківський «Металіст», який іще за три турні до останнього матчу став чемпіоном республіки. Решта п'ять колективів претендували на призові місця.

У другій групі сімнадцять команд. Угорі — кіровоградський «Зірка», яка із 46-ма очками посідала сьоме місце в турнірній таблиці. На краще розахопити вона не могла: відірвавшись від гіршого результату у лідерів за два турні до фінішу чемпіонату — вісім очок. Але перед кіровоградцями стояло завдання — удержатися на сьомому місці. Адже на п'ятій їм наступали житомирський «Спартак» і ровенський «Авангард» (у них було лише на одне очко менше, ніж у «Зірки»), чернігівський «Десна» і вінницький «Локомотив» (вони хоч і докидалися від кіровоградців на 3 очка, але провели на одну гру менше).

Отже, в матчі з миколаївським «Суднобудівником», що відбувся 24 жовтня в Кіровограді, господарі поля влаштували лише нічию. І його приніс єдиний гол, забитий на 24-й хвилині зустрічі Володимиром Новаковським. Він просувався по лівому флангу атакує метрів на 6-7 від базової лінії штрафного майданчика, коли дістав пас від Миколи Журавльова. Його м'яч форвардом і стоїмачем воротів гостей був настільки гострим, що голкіпер «Суднобудівника» Віктор Степанов не міг, мабуть, прострибнути перед ним, але не прийняв удару. І коли хитроумно замкнувшись м'яч улетів у сітку воротів, у відчайдушному стрибку голкіпера було більше надії, ніж можливість врятувати команду від гола.

До кінця матчу матчонери не змінилися. Вона проходила здебільшого на половині поля гостей, однак рахунок лишився тим самим.

У суботу «Зірка» на своєму полі проведе останній матч чемпіонату. Вона прийматиме команду «Старт» з м. Тирасполя Молдавської РСР.

● Чемпіони з Кіровоградщини

ПОЧЕРК МЕЗЕНЦЕВА

добиватися високих результатів? Тренер обласної ради товариства «Колос», де займається боротьбою Сергій, Леонід Михайлович Медведєв каже:

— Такий шлях у спорті, який пройшов за п'ять-шість років Сергій, — справа нелегка. І вирішальну роль у цьому, по-моєму, відіграло те, що він, говорячи коротко, любить боротися. Тренується і за часом і за інтенсивністю більше від багатьох інших. Наскільки Сергій любить боротьбу, можна судити хоча б з такого факту: 1976 року на турнірі в Майкопі борсвся з Парчієвим, який пізніше став чемпіоном Європи. У Сергія стався косий перелом ключиці, і лікарі казали, що він зможе вийти на килим не раніш, як через півроку. А він уже через 22 дні був на тренуванні, а через півтора місяця поїхав на турнір у Ташкент. Виділяє Мезенцева й те, що він не боїться відкритої боротьби, не любить захищатися. Мені важко згадати поєдинок, у якому б Сергій

ликої перерви в боротьбі. Василь Борисович підійшов до мене, поплескав по плечу і сказав: «Сергію, не все втрачено». Як це підбадьорило, примусило зібратися! Суперник не зміг більше взяти жодного очка, а я набрав двадцять і ще до удару гонка закінчилася боротьбою чистою перемогою...

А ось такого й наставник не сподівався. Коли Сергій Мезенцев у травні цього року їхав до Чернівців на чемпіонат ВЦРПС, Василь Борисович, прощаючи його на вокзалі, радив: «Спробуй. Навіть якщо посядеш четверте — п'яте місце, то й то для першого разу непогано буде на таких змаганнях». Не знав тоді Покришкін, що Сергій перевершить усі сподівання, стане чемпіоном ВЦРПС у своїй ваговій категорії.

Це відкрило Сергієві шлях до участі в інших великих змаганнях. Виступав за збірну ВЦРПС на першості країни серед дорослих, хоча сам їде не вийшов з молодіжної віко-

вої групи. В число переможців, правда, не потрапив, але в ході змагань виграв у призера першості Європи В. Будника з Чехословаччини.

КОЛИ через місяць молодіжна збірна СРСР виїжджала на міжнародний турнір у Бухарест, до неї включили й Мезенцева. Знову перші змагання поєдиноків рангу. І знов, як на чемпіонаті ВЦРПС, — блискучий успіх. Переміг дзюдоїстів Угорщини, Голландії, Франції, Румунії.

І ось фінал. Суперником Мезенцева був атлет з ФРН Клаус, котрий став найсильнішим у своїй підгрупі. Суперник дуже серйозний, досвідчений, уже побував на міжнародних турнірах у США, Франції. До того ж на кілька кілограмів важчий за Сергія, що в боротьбі дає серйозну перевагу.

Боролися еписто, ніхто не хотів піддатися. У обох носом текла кров, судді тричі переривали боротьбу, щоб зупинити кровотечу. Поєдинок наближався до кінця, а кожному вдалося провести всьо-

го по одному рівнозначному кидку. Блискавкою промайнуло: «Якщо так лишиться — переможця визначатимуть судді. Арбітр на килимі — співвітчизник Клауса, ясно, що він подасть голос за нього». Сергій зібрався, як стиснена пружина, і останнім зусиллям кинув суперника на килим. За мить японською мовою пролунала команда «соромате», що сповіщає про закінчення поєдинку...

НАША розмова наближалася до кінця, і Леонід Михайлович підвів риску:

— Деякі батьки, та й не тільки батьки, вважають, що заняття спортом завжди навчання, відвертає увагу від нього. А боротьба самбо і дзю-до — тим більше. Оволодіє, мовляв, хлопець прийомами, стане спритнішим, сильнішим — і почне застосовувати цю силу де потрібно і де не потрібно, перетвориться в хулігана. Такі випадки, звичайно, можуть бути, але дуже рідко. Навпаки, якщо людина стає по-справжньому сильною, вона, безумовно, і себе в обиду не дасть і ніколи не скривдить слабшого, більше того — нікому не дозволить зробити це. Приклад цього — Сергій Мезенцев.

М. КАЛЯГІН.

● Думки, відгуки, рецензії

ДИВІТИСЬ ЛЮДЯМ У ВІЧІ

Лев Костянтинів Корнєшов після закінчення факультету міжнародних відносин Київського університету працював в Кіровоградському обкомі ЛКСМ України, згодом у Москві — в журналах «Юний натуралист», «Молодой коммунист», газеті «Комсомольская правда», нині він — заступник головного редактора газети «Известия».

Л. К. Корнєшов — член Спілки письменників СРСР, лауреат премії журналістів СРСР 1978 року.

Його статті, нариси часто друкуються на сторінках молодіжних та педагогічних газет і журналів. Він автор і багатьох книг.

Про що пише Л. К. Корнєшов у своїх книгах? «Про честь молоді, першу любов і сто «чому?» (М., «Молодая гвардия», 1965). Заголовок цієї книжки вже каже про її зміст: її герої — комсомольці-школярі. У передмові, яку написали члени комітету комсомолу 46-ї школи Москви, є порада прочитати і обговорити цю книгу, то-

му, що вона про тих, хто віддав життя за щастя сьогодення, про те, яким повинен бути комсомольський активіст, про комсомол, який обирає, і комсомол, який «рекомендує», і про те, де і як шукати відповіді на сто «чому?»

Інша книга — «Дивлюся людям у вічі» (М., «Молодая гвардия», 1967) продовжує розмову про те, чим гідні сьогоденні юнаки і дівчата прийняти естафету старшого покоління; про те які сьогоденні де-сятикласники, якими були ті кому вони прийшли на зміну; про людей, у яких чисті душі і думки.

1977 року вийшла книга цього ж автора «Відрад-

ження» (М., «Молодая гвардия»). Книгу названо так тому, що нариси, подані в ній, — результат його поїздки по містах, селах та новобудовах Союзу, поїздки у зарубіжні країни.

Читач разом з автором побував у місцях, які не лишають байдужою жодної людини, — це священні місця, пов'язані з життям В. І. Леніна, — Казанський університет, Шушенське, Париж, Ульяновськ.

Журналістська доля веде автора на БАМ, на новобудови десятих п'ятиріччя, на Кубу, в Америку. Про все, що бачить, він пише не байдуже, не з точки зору спостерігача, а з точки зору активного

співучасника. Читач не зостається байдужим до роздумів письменника, а порівняння нашого життя з життям інших людей, країн робить цю книгу особливо цікавою. Читаючи про таких людей, як П. Неруда, С. Аленде, Л. Корвалан, нам разом з автором хочеться сказати, що на землі багато чудових людей і що ними щаслива земля.

А остання книга, яку ми нещодавно одержали, — «Удар мечем» (М., «Детская литература», 1978). Вона складається з двох частин — «Полювання на горлицю» та «Зустрічний бій». Книга читається із

захопленням не тільки тому, що стрімко розвивається в ній подія, а й, перш за все, тому, що читач хвилюється за долю героїв, разом з ними ненавидить лютих ворогів радянського народу — українських буржуазних націоналістів — бандерівців, які вбивали і катували радянських людей, знущалися з комуністів і комсомольців.

Л. К. Корнєшов по праву можна назвати комсомольським письменником, бо всі його книги — про молоді, про її життя, тривоги, мрії, про її боротьбу за щастя на планеті.

В. ПАНАСЕНКО.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Пушкарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу мистецтв і масової роботи — 2-45-36, відділу міжсоюзно-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград. Газета публікується українською мовою.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

31 жовтня закінчується передплата періодичних видань на 1979 рік.

Передплата ціна на нашу газету на 12 місяців — 2 карбованці 40 копійок.

Передплату приймають усі агентства і відділення «Союздруку», громадські розповсюджувачі преси.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.